

EL DOCUMENTAL QUE LA televisió autonòmica de Madrid ha fet sobre la situació de la llengua espanyola a Catalunya incideix amb força en una sensació que s'està fent cada vegada més general: la fatiga d'Espanya que comença a patir una gran part de la societat catalana. És una fatiga que s'assembla molt a la que pateixen els afectats per fibromiàlgia: molta gent sap que està cansada, que li costa de tirar endavant, però fins ara no identificaven el mal. Sí que veien que hi havia gent que havia fet una diagnòsi clara: Espanya ens surt cara, Espanya considera que som seus, però que no som dels seus. Però una gran quantitat de persones es resisteix i encara es resisteix a admetre d'on ve una gran part dels mals que ens afecten. I el mal ve d'Espanya. Perquè és molt cansat això de fer de ciutadà en un país que rebutja el que ets. Espanya ens causa fatiga, i el documental de Telemadrid. Un documental que sembla ordenat pel mateix Goebbels, amb tècniques de dir mentides pròpies dels nazis, amb ganys d'incitar a l'odi i a l'enfrontament civil, n'és la prova més estúpida i formidable.

Però hi ha la fatiga que ens ve provocada per actuacions en què la mentida és menys pornogràfica, i potser menys susceptible de ser duta directament a la fiscalia d'entrada: em refereixo a la fatiga de la

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

Fatiga d'Espanya

— píndoles —

«Una gran **QUANTITAT** de persones es resisteix i encara es **RESISTEIX** a admetre d'on ve una gran part dels **MALS** que ens afecten. I el mal ve **D'ESpanya»**

manca d'infraestructures de tota mena, per posar un exemple d'actualitat permanent. La fatiga enorme que ens provoca haver de lluitar per un aeroport no colonial, la fatiga de saber-nos menystinguts per un sotssecretari de tercera que no fa cas de la manifestació unitària del conjunt de la societat civil catalana. I la fatiga que ens provoquen alguns col·laboracionistes locals que, arronsant les espatlles quan veuen aquesta manifestació, esdevenen partícips del desastre. És la fatiga que m'expressava un altíssim dirigent empresarial cata-

là dimecres passat al matí quan em deia que li és impossible parlar amb confiança amb cap dirigent espanyol sobre l'aeroport, perquè, de fet, fa temps que havien decidit adjudicar la terminal sud a Iberia sense ni considerar cap possibilitat alternativa. O la fatiga de trucar a Madrid durant el bloqueig de les pistes d'aquest estiu passat sense aconseguir que ningú es posés al telèfon. De fet, el conseller Nadal sap que la ministra no s'hi va voler posar i que, quan finalment ho va fer, li va dir que els catalans som uns exagerats.

«Cada cop queda més **CLAR** que el projecte **POSSIBLE**, perquè ho és si es vol, d'una Espanya plurinacional és un **PLACEBO** que només serveix per anar retornant a l'Espanya **ÚNICA»**

— píndoles —

La fatiga d'Espanya és política; és la fatiga de la mentida de Zapatero, que s'afegeix a les mentides anteriors. I és política perquè ara l'Estatut que, millor o pitjor, vam ratificar els catalans, pot ser tombat per una colla de juristes que consideren que el plet de la llibertat de Catalunya és una nosa per a ells. És una fatiga política, sí; i una fatiga cultural, social, econòmica. Una fatiga que ens fa mal, que ens debilita de mica en mica.

La fatiga s'accentua per la nul·la capacitat de reacció que demostrarem en termes polítics. Sí que és

cert que noto d'una manera creixent que la gent s'ha escalfat, però em fa por que aquest escalfament no es transformi definitivament en renúncia, a deixar-ho córrer tot plegat perquè s'ha perdut la confiança en els lideratges vigents. Penso que aquest és un dels objectius dels nostres enemics.

Atenció perquè cada cop queda més clar que el projecte possible, perquè ho és si es vol, d'una Espanya plurinacional, és un placebo que només serveix per anar retornant a l'Espanya única. Una Espanya que no admet fills que parlem en llengües diferents, que ens organitzem d'una manera diferent, que entenguem els costums i les festes d'una manera diferent, que desenvolupem les nostres capacitats d'una manera diferent. Una Espanya que, quan s'imposa a les nostres consciències, ens desfà el país, com passa a les nostres costes mallorquines, valencianes o catalanes, ens roba la riquesa que produïm, com passa al conjunt dels Països Catalans, o impedeix que la llengua circuli amb llibertat per les nostres antenes. Espanya ens produeix fatiga, ens produeix una fibromiàlgia crònica sobre la qual cal actuar. Com? Potser amb una intel·ligència i amb un coratge nous, abans no sigui massa tard.